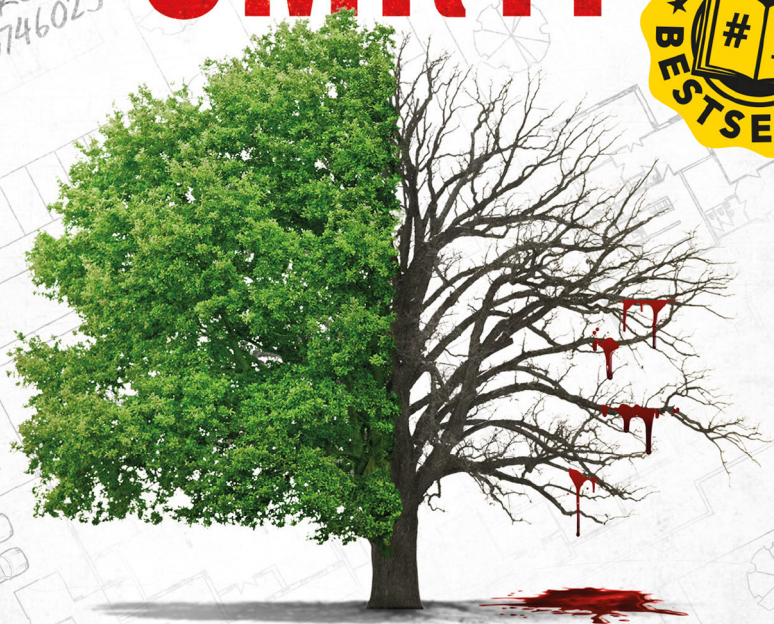

Odložený případ někdy ukrývá nečekané hrůzy

PROPAST SMRTI

David Lamb
Gabe Kemp
07980746029

ROBERT BRYNDZA

Třetí případ Kate Marshallové

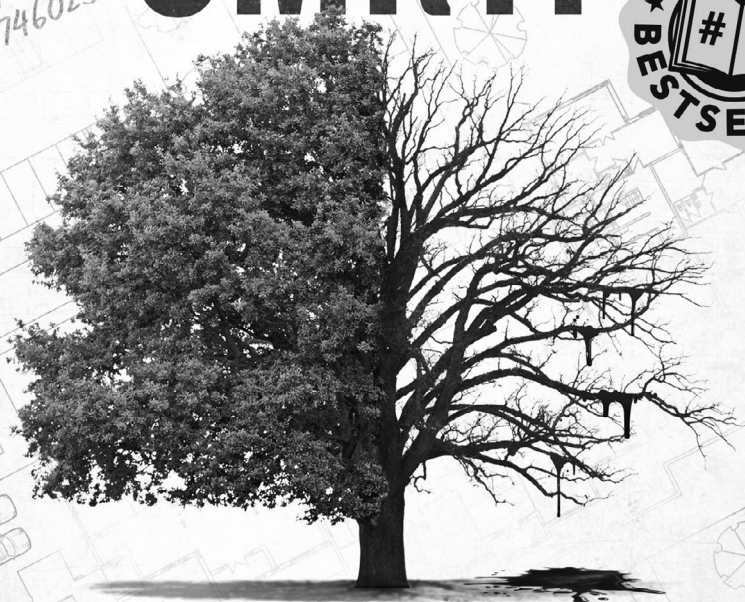
Robert Bryndza

PROPAST SMRTI

Odložený případ někdy ukrývá nečekané hrůzy

PROPAST SMRTI

David Lamb
Gabe Kemp
07980746029

ROBERT BRYNDZA

Třetí případ Kate Marshallové

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DARKNESS FALLS

Robert Bryndza

Text copyright © 2021 by Raven Street Ltd. All rights reserved.

Translation © Kateřina Elisová 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *Darkness Falls*, vydaného nakladatelstvím Thomas & Mercer, Seattle v roce 2021, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8299. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4613-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-4612-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2899-0 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro babičku May

PROLOG

SOBOTA, 7. ZÁŘÍ 2002

Joanna Duncanová vyšla z kancelářské budovy a s hlavou skloněnou před deštěm přešla přes ulici. Muže, který ji sledoval z auta, napadlo, že je dobře, že prší. Když mají lidi sklopené hlavy a roztažené deštníky, vidí toho méně.

Joanna rychlým krokem mířila ke starému vícepodlažnímu parkovišti Deansgate. Měla drobnou postavu, vlnité, po ramena dlouhé blond vlasy a výrazné, téměř gnómské rysy, ale o ošklivosti nemohla být v jejím případě řeč. Oplývala zemitou krásou bohyně válečnice, oblečené v dlouhém černém kabátě a kovbojských botách z hnědé kůže. Muž počkal, až ho mine autobus, a pak se rozjel. Na okamžik ztratil Joannu z dohledu, protože autobus za sebou zanechal spršku špinavé vody. Zapnul stěrače. Byla kousek od autobusové zastávky, kde čekala řada lidí. V 17:40 se město pomalu uklidňovalo, obchody se připravovaly na zavíračku a lidi se chystali na cestu k domovům. Autobus dorazil na zastávku. Ve chvíli, kdy za ním Joanna přecházela, muž autobus zvýšenou rychlostí předjel a využil ho jako ochrannou clonu.

Šedivé parkoviště postavené ze škvárových bloků za pár měsíců zbourají a Joanna patřila mezi poslední, kteří tam ještě parkovali. Stálo blízko kanceláře, kde pracovala, a byla tvrdohlavá. Její tvrdohlavost muži pomohla zrealizovat jeho plán.

Když odbočil doprava do vjezdu na parkoviště, viděl, že Joanna právě míjí autobus. Rampa se stáčela a kroutila, takže po jízdě v kruzích dorazil do třetího patra s pocitem závratě. Joannin modrý Ford Sierra, zaparkovaný uprostřed prázdné řady, stál v podlaží zcela osaměle. Vnitřek parkoviště byl matně osvětlený a široké, neopracované průzory byly otevřené přírodním živlům. Stmívalo se a dovnitř dopadaly kapky deště, díky nimž už dříve vlhký beton ještě více ztmavl.

Muž zastavil v prostoru nalevo od výtahové šachty a schodiště. Výtahy nefungovaly, takže Joanna bude muset jít po schodech. Vypnul motor, vystoupil z auta a spěšně zamířil k jednomu z oken s výhledem na hlavní ulici. Viděl temeno její hlavy, když přecházela silnici ke vchodu na parkoviště. Rychle se vrátil ke svému autu, naklonil se dovnitř a otevřel kufr. Vytáhl malou tašku ze silného černého igelitu.

Byla rychlá, protože si sotva stačil igelitku připravit a už zaslechl od schodiště Joanniny kroky. Na okamžik ho zaplavila panika, takže se přinutl přemýšlet racionálně a rozhodně. Přemístil se ke schodišti. Jakmile Joanna vyšla, přehodil jí igelitku přes hlavu, strhnul ji dozadu a ucha tašky využil k tomu, aby jí igelit pevně obtočil kolem krku.

Joanna vykřikla, zavrávorala a upustila velkou kabelu, kterou nesla. Muž tašku utáhl ještě pevněji, takže igelit těsně přiléhal k její lebce a vybouřil se v místech, kde měla ústa a nos, jak se ze všech sil snažila dýchat.

Zároveň s taškou držel i její vlasy, ještě větší silou utáhl igelit a Joanna přiškrceně zasténala.

Průzory dovnitř zavanul chladný vítr a muž na obličeji ucítil spršku deště. Joanna se dávila, zmítala a pokoušela se silný igelit

protrhnout. Byl mnohem vyšší než ona, ale musel vynaložit veškeré úsilí, aby zůstal stát a neztratil rovnováhu.

Pokaždé ho udivilo, jak dlouho trvá, než se člověk udusí. Vůle žít byla pro televizní dramata příliš časově náročná. Po první minutě bezvýsledného drápání do hladkého igelitu, který měla přetažený přes hlavu, se Joanna začala chovat chytřeji. Zaútočila a dvě dobře mířené rány mu dopadly na žebra. Kopanci mířenému do rozkroku se dokázal vyhnout.

Potil se námahou. Jednou rukou pustil igelit a sevřel Joanně hrdlo. Zvedl ji z betonu do výšky, takže se z tašky stala oprátka, jež urychlila ženinu smrt.

Joanna kopala do prázdna a pak vydala příšerné, drncivé zasténání, jako kdyby jí došly baterky. Naposledy sebou cukla, znehybněla a chvíli mu visela v rukou. Když uvolnil sevření, její tělo dopadlo na betonovou podlahu s nepříjemně dutým žuchnutím. Byl propocený a snažil se popadnout dech. Zakašlal a zvuk se po obrovském prázdném prostoru nepřírozeně rozléhal. Vícepodlažní parkoviště páchlo močí a vlhkem. Na kůži cítil studený vzduch. Rozhlédl se kolem sebe. Klekl si, igelit na ženině šíji zauzloval a tělo odtáhl ke svému autu, kde ho nechal ležet na zemi v mezeře mezi autem a vnější stěnou výtahové šachty. Otevřel kufr a její ochablé tělo zvedl. Jednu paži jí zasunul pod nohy a druhou do podpaží, takže vypadal spíš jako ženich, který přenáší svoji nevěstu přes práh. Položil ji na podlahku, zakryl ji dekou a zavřel kufr. Se zábleskem paniky si uvědomil, že její kabelka stále leží u schodiště. Popadl ji a vrátil se k autu. Uvnitř tašky našel Joannin notebook, zápisník a mobil. Zkontroloval výpis hovorů a zprávy, pak telefon vypnul a důkladně ho otřel hadříkem.

Přeběhl k jejímu autu a mobil pod něj hodil.

Další minutu strávil tím, že si baterkou svítil na místo, kde Joannu napadl. Pečlivě zkoumal, jestli něco neupustila, ale všude bylo čisto.

Nastoupil do auta a chvíli jen tiše seděl.

Co teď? Joanna musí zmizet. Její tělo. Její počítač. Veškeré stopy DNA se musejí rozplynout.

Dostal nápad. Bylo to odvážné a riskantní, ale pokud to vyjde... Nastartoval a vyrazil pryč.

1

O TŘINÁCT LET POZDĚJI ÚTERÝ, 5. KVĚTNA 2015

„Kolik to bude stát?“ zeptala se Kate Marshallová a sledovala Dereka, postaršího údržbáře, jak pomalu přeměřuje rozbitý okenní rám. Stáli vedle hliníkového karavanu Airstream z roku 1950 a dopolední slunce se odráželo od zaoblené hrany jeho střechy. Kate přimhouřila oči a nasadila si sluneční brýle.

„Bavíme se o *kulatých* oknech,“ opáčil Derek výrazným cornwallským přízvukem a svinovacím metrem poklepal o rám. „Oprava je drahá.“

„Kolik?“

Derek se odmlčel a mezi rty nasál vzduch. Zdálo se, že na jakoukoli otázku není schopný odpovědět bez nesnesitelně dlouhé pauzy. V puse si protočil vrchní část zubní protézy. „Pět set.“

„Myře jste za opravu jednoho z těch kulatých oken účtoval dvě stě,“ poznamenala Kate.

„Měla těžký období. S tou rakovinou. A kruhové sklo představuje pro sklenáře mnohem víc práce. A ke sklu je ještě připevněná klička.“

Myra a Kate se spřátelily před devíti lety a postupem času se velmi sblížily. Myra umřela před osmnácti měsíci a její konec byl náhlý a bolestný.

„Oceňuju, že jste Myře pomohl, ale pět set liber je moc. Můžu si najít někoho jiného.“

Derek si v puse znovu převalil protézu a mezi rty se mu mihly růžové okraje umělých dásní. Kate si sundala brýle, dívala se mu do očí a nehodlala odvrátit pohled.

„Potrvá to tejdén, s tím speciálně vyříznutým sklem a tím vším, ale řekněme takových dvě stě padesát.“

„Děkuju vám.“

Derek zvedl tašku s náradím a společně zamířili k cestě po příkrém svahu, na kterém stály karavany. Na stráni se nacházelo osm úhledně rozmístěných statických karavanů všech možných stylů, od moderního plastového bílé barvy až po romskou maringotku s vybledlým červeným a zeleným nátěrem. Karavany si pronajímali lidé, kteří přijeli na turistickou nebo surfařskou dovolenou, každý měl dvě ložnice a kuchyňku a některé novější i vlastní koupelnu. Kemp se na stupnici různých ubytovacích zařízení řadil k těm slabším, ale oblíbili si ho především surfaři, protože pro ně představoval levné ubytování, odkud během chvíle sešli na pláž s přístupem k možná nejlepšímu vlnám z celé oblasti Devonu a Cornwallu. Sezona začne za týden a podle všeho konečně dorazilo jaro. Okolní stromy byly obsypané listím a jasná obloha měla modrou barvu.

Když došli k několika betonovým schodům, které vedly k silnici, Kate nabídla Derekovi paži, aby se o ni opřel, ale s úšklebkem ji ignoroval. Pomalu sestoupil k jeho zaparkovanému autu. Otevřel kufr

a naložil tašku s nářadím. Podíval se na Kate a provrtával ji svýma vodnatýma modrýma očima.

„Vsadím se, že to byl šok, když vám Myra odkázala svůj dům a podnik.“

„Ano.“

„A syn nedostal nic...“ poznamenal nesouhlasným tónem a zakroutil hlavou. „Vím, že k sobě neměli moc blízko, ale já vždycky říkám, že krev je hustší než voda.“

Kate překvapilo, že jí přítelkyně odkázala všechno. Myřina poslední vůle pěkně rozčílila jejího syna a jeho manželku a vyvolala spousty drbů a uštěpačných poznámek.

„Moje číslo máte. Dejte mi vědět, až bude to sklo hotové,“ řekla Kate, která v rozhovoru nechtěla pokračovat.

Derek vypadal otráveně, že z Kate už nic nevypáčí.

Stroze přikývl. Nasedl do auta, odjel a nechal Kate v oblaku černého kouře.

Zakašlala a otřela si oči a pak zaslechla tiché zvonění svého mobilu. Spěchala přes cestu k nízké, obdélníkové budově. V přízemí byl obchod s kempingovou výbavou, po zimě stále ještě zabeďněný. Kate vyšla po krátkém schodišti ze strany domu do patra a vstoupila do malého bytu, kde dříve žila Myra a který nyní používala jako kancelář.

Celou zadní stěnu domu tvořila řada oken s výhledem na pláž. Příliv skončil a zanechal za sebou odhalené černé kameny pokryté řasami. Na pravé straně vyčnívaly útesy lemující zátoku, za níž se rozprostíralo univerzitní městečko Ashdean, které Kate v jasném, slunečném dni dobře viděla. Jakmile došla ke stolu, telefon přestal zvonit.

Zmeškaný hovor byl z pevné linky s předvolbou, kterou neznala. Právě když se chystala zavolat zpátky, na displeji se objevila ikonka hlasové zprávy. Poslechla si ji. Hlas patřil starší ženě s cornwallským přízvukem, která mluvila váhavým, nervózním staccatem.

„Dobrý den... vaše číslo jsem našla na internetu... viděla jsem, že jste si právě založila vlastní detektivní kancelář... Jmenuju se Bev Ellisová a volám kvůli své dceři, Joanně Duncanové. Pracovala jako novinářka a ztratila se... skoro před třinácti lety... Prostě zmizela. Policie nikdy nezjistila, co se jí přihodilo. Ale zmizela. Neutekla nebo něco podobného... Po všech stránkách se jí dařilo. Chci si najmout soukromého detektiva, který by vypátral, co se jí stalo. Co se stalo s jejím tělem...“ Po těchto slovech se ženin hlas zlomil. Zhluboka se nadechla a hlasitě polkla. „Prosím, ozvěte se mi.“

Kate si zprávu znovu přehrála. Soudě podle jejího hlasu, ženu očividně stálo hodně odvahy, aby zvedla telefon. Kate otevřela svůj notebook, aby si případ vygooglila, ale zaváhala. Měla by té ženě hned zavolat. V nedalekém Exeteru fungovaly dvě další, dobře zavedené detektivní agentury s profesionálními webovými stránkami a kanceláři, které žena také mohla oslovit.

Když Bev zvedla telefon, hlas se jí stále ještě chvěl. Kate se omluvila, že její hovor nestihla přijmout, a vyslovila jí soustrast se ztrátou dcery.

„Děkuju vám,“ řekla Bev.

„Bydlíte někde poblíž?“ zeptala se Kate a zároveň do vyhledávače napsala *pohřešovaná Joanna Duncanová*.

„Žijeme v Salcombe. Asi hodinu cesty.“

„Salcombe je moc hezké město,“ poznamenala Kate a rychle pročítala výsledky, které se objevily na obrazovce. Ve dvou článcích ve *West Country News* ze září 2002 se psalo:

ZNIČENÁ MATKA MÍSTNÍ NOVINÁŘKY JOANNY DUNCANOVÉ
PROSÍ O POMOC VŠECHNY, KDO SE STALI SVĚDKY ZMIZENÍ JEJÍ
DCERY V BLÍZKOSTI CENTRA EXETERU.

KAM JO ODEŠLA? NA PARKOVIŠTI DEANS_GATE SE
U OPUŠTĚNÉHO AUTA NAŠEL TELEFON.

Titulek článku v novinách *The Sun* hlásal:

NOVINÁŘKA Z WEST COUNTRY ZMIZELA.

„Žiju se svým partnerem Billem,“ navázala Bev. „Jsme spolu už dlouho, ale přestěhovala jsem se k němu až nedávno. Dříve jsem bydlela na sídlišti na okraji Exeteru... Je to velký rozdíl.“

Kateinu pozornost upoutal další titulek, tentokrát z 1. prosince 2002, který potvrzoval, že se Joanna pohřešuje už téměř tři měsíce.

Skoro ve všech článcích použili stejnou fotografii, na které Joanna Duncanová stála na pláži s dokonalým bílým pískem pod nohama a modrou oblohou nad hlavou. Měla jasně modré oči, vysoké lícní kosti, výrazný nos a mírně křivé přední zuby. Usmívala se. Za levé ucho si zastrčila velký červený karafiát a v ruce držela půlku kokosového ořechu s koktejlovým deštníčkem.

„Říkala jste, že Joanna byla novinářka?“ zeptala se Kate.

„Ano. Psala pro *West Country News*. Měla před sebou zárnou budoucnost. Chtěla se přestěhovat do Londýna a pracovat pro některé z bulvárních novin. Svoji práci milovala. Byla čerstvě vdaná. Joanna a její manžel Fred chtěli děti... Zmizela v sobotu sedmého září. Kolem půl šesté odešla z kanceláře v Exeteru. Jeden z kolegů ji viděl odcházet. Vzdálenost mezi redakcí novin a vícepodlažním parkovištěm není ani pět set metrů, ale někde cestou se něco stalo. Jako by se vypařila... Na parkovišti jsme našli její auto, pod kterým ležel její mobil. Policie nezjistila vůbec nic. Neměli žádné podezřelé. Skoro třináct let dělali bůhvíco a minulý týden volali, aby mi oznámili, že po dvanácti letech případ odkládají. Vzdali to a přestali Jo hledat. Musím zjistit, co se jí stalo. Víím, že je pravděpodobně mrtvá, ale chci ji najít a dopřát jí řádný odpočinek. Četla jsem o vás článek v *National Geographic*, jak jste našla tělo té mladé ženy, která se pohřešovala dvacet let... Pak jsem si vás našla na Googlu a viděla jsem, že jste si právě založila vlastní detektivní kancelář. Je to tak?“

„Ano,“ přitakala Kate.

„Líbí se mi, že jste žena. Spoustu let jsem jednala s policisty, kteří se ke mně chovali povýšeně nebo blahosklonně,“ pokračovala Bev důrazně hlasem plným vzdoru. „Mohly bychom se setkat? Můžu za vámi přijet do kanceláře.“

Kate se po „kanceláři“ rozhlédla. Prostor, který využívali, býval Myříným obývacím pokojem. Na podlaze stále ležel starý vzorovaný koberec ze sedmdesátých let a rozkládací jídelní stůl jim sloužil jako pracovní. Podél stěny stály láhve s dezinfekčním prostředkem na toalety a balíky s papírovými utěrkami do karavanového kempu. Na ohromné korkové nástěnce byla v horní části připíchnutá cedulka

s nápisem ŘEŠENÉ PŘÍPADY, ale místo pod ní zelo prázdnotou. Od ukončení posledního úkolu, kdy prověřovali jistého mladého muže pro budoucího zaměstnavatele, jejich agentura neměla žádnou práci. Když Myra odkázala svůj majetek Kate, dala si podmínku, že její přítelkyně opustí stávající práci a pustí se do naplnění svého cíle založit si detektivní kancelář. Začali před devíti měsíci, ale ukázalo se, že vybudovat z agentury podnik, jenž by mohl přinášet zisk, nebude zrovna snadné.

„A co kdybych za vámi přijela já i se svým kolegou Tristanem?“ nabídla Kate.

Tristan Harper byl jejím partnerem v agentuře a dnes se věnoval svému druhému zaměstnání. Tři dny v týdnu pracoval jako výzkumný asistent na Ashdeanské univerzitě.

„Ano, Tristana si pamatuju z toho článku v *National Geographic*... Poslyšte, zítra mám volno. Ale vy už určitě máte jiné povinnosti.“

„Promluvím si s Tristanem, zkontrolujeme pracovní diář a hned vám zavolám nazpátek,“ navrhla Kate.

Když ukončila hovor a odložila telefon, srdce jí bušilo vzrušením.

2

Ve stejnou chvíli, kdy se Kate do telefonu loučila, seděl Tristan Harper v kanceláři své sestry. Ta se nacházela v budově Barclays Bank na hlavní třídě Ashdeanu, byla malá a prosklená.

„Tak fajn, ať už to máme za sebou,“ postrčil plastovou složku se žádostí o hypotéku přes stůl. Cítil, jak se mu svírá žaludek.

„Co tím myslíš?“

„Tvůj výslech ohledně mých financí.“

„Kdybys přišel na schůzku ohledně nové žádosti o hypotéku a já byla neznámá úřednice, oblékl by ses stejně?“ zeptala se Sarah, otevřela složku a sledovala Tristana přes stůl.

„Tohle nosím do práce,“ opáčil Tristan a pohledem zhodnotil své elegantní bílé tričko s výstřihem do V, džíny a tenisky.

„Ale na schůzku v bance je to přeci jen trochu neformální,“ poznamenala Sarah a upravila si šedivé sako a modrou halenku. Bylo jí osmadvacet, tedy o tři roky víc než Tristanovi, ale někdy se zdálo, že je starší o dvacet let.

„Když jsem přicházel, nevšiml jsem si, že by tady postávaly davy lidí, co si přišli nechat proplatit svoje sociální a nemocenské dávky v nažehlených oblecích. A tyhle boty jsou Adidasky z limitované edice.“

„A kolik stály?“

„Dost. Beru je jako investici. Nejsou skvělé?“ opáčil se smíchem. Sarah zvedla oči v sloup a přikývla. „Jsou naprosto úžasné.“

Tristan byl vysoký a měl štíhlou, svalnatou postavu. Předloktí mu zdobila různá tetování a z výstřihu trička vykukovala hlava orla, kterého měl vytetovaného přes prsa. Byli si velmi podobní, sourozenci se stejně mírnýma hnědýma očima. Tristan si ale nechal narůst kaštanově hnědé vlasy po ramena a měl je rozčuchané, zatímco Sarah si je zkrotila žehličkou a úhledně stáhla.

Ozvalo se zaklepání na skleněné dveře a do kanceláře vstoupil nepřilíší vysoký, plešatící muž v obleku s kravatou.

„Už začala s výsledkem?“ zeptal se. „Chtěla přinést lampu, kterou by postavila na stůl, aby ti při tom mohla svítit do obličeje!“

Byl to Gary, manžel Sarah a manažer pobočky banky. Tristan vstal a se švagrem se objali.

„Gary, *nemluv* tak hloupě,“ napomenula ho Sarah, která se stejně jako oba muži usmívala. „Ptám se ho na stejné věci, jaké bych chtěla vědět od každého jiného žadatele o hypotéku.“

„Zatraceně, ty máš ale dlouhé vlasy! Kéž by mi ty moje taky tak rostly!“ poznamenal Gary a poklepal si na zvětšující se pleš.

„Mně se mnohem víc líbí, když je má ostříhané,“ nesouhlasila Sarah.

„Trisi, dáš si kafe?“

„Ano, díky.“

„Pro mě černou, jestli můžu poprosit, děkuju, Gary,“ přidala se Sarah. Když Gary odešel, Sarah vytáhla žádost o hypotéku, přelétla ji pohledem, obrátila papír a povzdechla si.

„Co je?“ zeptal se Tristan.

„Jenom se koukám, jak žalostnou částku teď vyděláváš na univerzitě, když pracuješ na částečný úvazek,“ vysvětlila Sarah a zakroutila hlavou.

„Mám tam smlouvu, která se týká agentury, a dohodu se svým novým nájemníkem,“ řekl Tristan. Sarah se podívala do plastové složky a vytáhla oba dokumenty. Se zamračeným výrazem si je letmo prohlédla.

„Kolik má pro tebe *Kate* práce?“

Tristan si všiml, jak Sarah vyslovila Kateino jméno. Stejným způsobem, jako když mluvila o ženách, se kterými nesouhlasila.

„Do agentury jsem investoval jako partner,“ opáčil Tristan naježně. „Oba dostáváme výplatu, bez ohledu na práci. Všechno je to ve smlouvě.“

„A dělá právě teď agentura na něčem?“ zeptala se Sarah a zvedla k němu pohled.

Tristan zaváhal. „Ne.“

Sarah pozvedla obočí a znovu věnovala pozornost dokumentům. Tristan se chtěl hájit, ale neměl zájem o další hádku. Kancelář založili s Kate před devíti měsíci a od té doby pracovali na čtyřech případech. Dvě ženy je požádaly, aby shromáždili důkazy o nevěře jejich manželů. Majitel firmy s kancelářskými potřebami chtěl, aby zjistili, jestli jeho zaměstnankyně krade ve skladu a zboží následně prodává, což potvrdili, a také detailně prověřovali pro místní podnikatelku jednoho mladíka, kterého chtěla zaměstnat.

Za dveřmi se objevil Gary. Na tácku nesl plastové kelímky a loktem se nakláněl ke klice. Tristan vstal a otevřel dveře.

„Příjem agentury je nepravdivý, a ještě jste navíc nepodali žádné daňové přiznání,“ shrnula Sarah a smlouvu o detektivní agentuře Kate Marshallové držela mezi palcem a ukazováčkem, jako by šlo o špinavé spodní prádlo. Gary položil kelímky s kouřící kávou na stůl.

„Agentura má příjem taky z karavanového kempu,“ dodal Tristan.

„Takže když bude váznout detektivní práce, Kate tě nechá převlékat postele a vynášet chemické záchody?“

„Sarah, začali jsme společně podnikat. Nějakou dobu potrvá, než se firma rozjede. Jake, Katein syn, se za pár týdnů vrátí z vysoké a během léta nám bude v kempu pomáhat.“

Sarah zavrtěla hlavou. Vůči Kate se vždycky stavěla nepřátelsky, ale od chvíle, kdy Tristan na univerzitě začal pracovat na částečný úvazek, aby se mohl věnovat rozjezdu detektivní agentury, její nechuť ještě o úroveň stoupla. Sarah se domnívala, že Kate Tristana odvedla od jisté práce s výhodnými benefity. Tristan si naopak přál, aby sestra přijala Kate jako jeho přítelkyni a obchodní partnerku. Kate byla inteligentní a nikdy o Sarah neřekla nic hanlivého, ale Sarah si s velkým potěšením do Kate rýpla a vztekala se nad jejími mnohými chybami. Tristan chápal, proč se jeho sestra chová tak ochranitelsky. Otec je opustil, když byli ještě malí, a matka zemřela, když Sarah bylo osmnáct a jemu patnáct. Sarah se jako velmi mladá stala živitelkou a rodičem.

„Trisi, máš nájemníka, je to tak?“ poznamenal Gary ve snaze odlehčit atmosféru. „Což je pěkný příjem navíc.“

„Ano. Nájemní smlouvu mám s sebou,“ přitakal Tristan.

„A jak to s tím yettim jde?“ zeptal se Gary. Tristan se usmál. Jeho nový nájemník, Glenn, měl každý viditelný centimetr kůže pokrytý tmavými chlupy a k tomu ještě nosil husté, neupravené vousy.

„Je to správný chlápek. Dbá na úklid. Většinou se zdržuje ve svém pokoji. Moc nemluví,“ vypočítával Tristan.

„Takže to není tvůj typ?“

„Ne, mně se líbí kluci, co mají dvě obočí.“

Gary se rozesmál a Sarah zvedla pohled od papírů.

„Gary, když teď Tristan přestal na univerzitě pracovat na plný úvazek, bude těžké mu s tím, co vydělává, schválit refinancování hypotéky na byt...“

Gary obešel stůl a zlehka se dotkl manželčiných ramen.

„Tak se na to podíváme. S troškou Garyho kouzel je všechno proveditelné,“ usmál se. Sarah se postavila, aby se mohl posadit na její židli. Gary přes celou obrazovku zvětšil formulář s žádostí o hypotéku.

„Máš štěstí, že je tvůj švagr manažerem banky,“ poznamenala Sarah. Tristanovi začal v kapse zvonit telefon. Vytáhl ho a na displeji viděl zářit Kateino jméno. „Kdo ti volá? Tohle je důležité.“

„To je Kate. Vyřídím to rychle.“ Tristan vstal a vyšel z kanceláře.

Když procházel chodbou, slyšel sestřin hlas: „Kate je v pohodě. Ta hypotéku na *svůj* dům nemá...“

„Ahoj,“ pozdravil Tristan, když hovor přijal, „vydrž chvíli, jsem v bance.“ Prošel kolem fronty lidí čekajících před pokladnami a vstupní halou prošel až na chodník.

„Šlo to dobře?“ zajímalo Kate.

„Sarah a Gary na tom právě dělají.“

„Mám zavolat později?“

„Ne, to je dobrý.“

Když mu Kate referovala o telefonátu s Bev Ellisovou, zněla rozrušeně.

„Mohlo by jít o odložený případ, který přitáhne hodně pozornosti?“ zeptal se Tristan.

„Ano, ale vypadá to komplikovaně. Zmizení Joanny Duncanové odvysílali v pořadu *Crimewatch*, a ani po dvanácti letech nemá policie v ruce skoro nic.“

„Myslíš si, že si ta paní může dovolit platit dlouhé vyšetřování?“

„To nevím. Ten případ jsem si našla na Googlu a tisk udělal téměř senzaci z toho, že Bev byla svobodná matka s nízkým příjmem.“

„Aha.“

„Jenže takový je tisk a sám víš, s jakou radostí všechno zkresluje. Nedávno se přestěhovala do Salcombe a žije se svým dlouholetým partnerem. Teď bydlí v milionářské čtvrti. Jestli ti to vyhovuje, ráda bych k nim zítra zajela a sešla se s nimi.“

„Samozřejmě.“

Když Tristan zavěsil, cítil nepatrnou vlnu vzrušení. Otočil se a uviděl Sarah, jak vychází hlavním vchodem z banky.

„Dlužíš Garymu pivo,“ řekla a zkřížila si paže přes modrou blůzu, aby se chránila před větrem. „Schválil ti refinancování na pět let s mnohem výhodnější fixní sazbou. Měsíčně ušetříš osmdesát liber.“

„To je skvělý.“ S pocitem úlevy ji objal. „Díky, ségra.“

„Co *Kate* chtěla?“

„Možná budeme mít nový případ. Jde o pohřešovanou osobu. Zítra se sejdem s klientkou.“

Sarah přikývla a usmála se. „To je fajn. Víš, Trisi, nemám z toho radost, když jsem na tebe tvrdá. Jenom chci, abys byl v pohodě. Slíbila jsem mámě, že se o tebe budu starat. A když jsem ten byt koupila, bylo to poprvé, kdy někdo z naší rodiny něco vlastnil. Musíš si být jistý, že tu hypotéku můžeš dál splácet.“

„Já vím a budu ji platit,“ přitakal Tristan.

„Jednoho dne, až ji celou splatíš, ti ten byt bude patřit se vším všudy a bude o tebe postaráno.“

„*Nebo* možná potkám fantastického milionáře, který se do mě zamiluje,“ nadhodil Tristan.

Sarah se rozhlédla po hlavní ulici a zaregistrovala jen houfy žalostně vyhlížejících místních obyvatel. „Ty snad v Ashdeanu nějakého milionáře vidíš?“

„Exeter není tak daleko...“

Sarah zvedla oči v sloup a rozesmála se. „Kde se s tou novou klientkou máte setkat?“

„V Salcombe. Žije ve velkém domě s výhledem na záliv.“

„Fajn. Jestli vás bude platit za hodinu, tak zaříd', ať ten případ nevyřešíte moc rychle.“

3

Kate v noci nespala dobře. Neustále se v duchu zabývala myšlenkou na nadcházející schůzku. Kontaktovala Bev Ellisová jiné soukromé detektivy? Jaké přesně informace o Kate na internetu získala? Všechno bylo veřejně dostupné. Jedno kliknutí myši a výsledky vyhledávání na Googlu mluví samy za sebe.

V posteli se převracela a házela sebou a hlavou jí běžely prohry a selhání z minulosti. Kate coby mladá policistka u Metropolitan police v Londýně zjistila, že její kolega, detektiv šéfinspektor Peter Conway, znásilnil a zavraždil v oblasti Londýna čtyři mladé ženy. A aby toho nebylo málo, měla s Peterem poměr, a když případ rozlouskla, čekala s ním dítě. Články v bulváru byly odporné a dotěrné a skandál ukončil její kariéru u policie. Následně měla problémy s alkoholem, což vedlo k tomu, že Jakea, syna Kate a Petera, získali do péče Kateini rodiče, když mu bylo šest let.

Přestěhovala se na jižní pobřeží, aby si vybudovala nový život, a posledních jedenáct let přednášela kriminologii na Ashdeanské univerzitě.

Během této doby se Myra stala její oporou. Dobrou přítelkyní a patronkou v Anonymních alkoholících. Kate cítila zodpovědnost

a závazek, aby její detektivní agentura byla úspěšná, nejen sama k sobě, ale také k Myře.

V pět hodin vstala a šla si zaplavat do moře, což patřilo mezi její pravidelné aktivity. Plavání v klidné vodě, kde slyšela jen křik vzdáleného hejna racků, ji uklidnilo. Rozednilo se a obloha zářila modrou, růžovou a zlatou barvou.

Když Tristan dorazil ve svém modrém Mini Cooperu, Kate čekala před domem.

„Dobré ráno. Vzal jsem ti kafe,“ řekl a zvedl kelímek ze Starbucks, když otevřela dveře na straně spolujezdce a nastoupila.

„To je milé. Dvojitě?“ zeptala se a na svých studených rukou cítila teplo, které z kelímku sálalo.

„Trojitě. Moc dobře jsem nespál.“

Tristan si oblékl tmavě modrý oblek a bílou košili, kterou si u krku nechal rozhalenou, a Kate napadlo, jak dobře vypadá. Sama zvažovala, co by si měla vzít na sebe, a nakonec si vybrala tmavé džíny, bílou halenku a elegantní sako z lehké vlny v barvě královské modři. Napila se kávy a vychutnávala si přísun kofeinu.

„To je vtipné, ani já jsem neměla neklidnější noc.“

„Jsem z toho nervózní,“ přiznal Tristan, když projížděli kolem kempu s karavany. „Pořád si připadám jako zelenáč.“

„Nervozita není na místě. Bev Ellisová chce zoufale zjistit, co se stalo její dceři, a my jsme ti, kdo ji můžou najít. Jasně?“

Tristan přikývl. „Jasně.“

„Když se na to budeš dívat z téhle stránky, nervózní nebudeš,“ ujišťovala ho Kate. Sama sobě si to opakovala, když plavala a připravovala se na schůzku, a už tomu téměř věřila.

„Hledala sis Joannu Duncanovou na internetu?“ zeptal se Tristan. „Nikdo nemá zdání, co se jí stalo. V sobotu večer zmizela z vícepodlažního parkoviště na hlavní třídě v Exeteru, kde vládl čilý ruch. Působí to až strašidelně. Jako by se vypařila.“

„Prošla jsem všechny články o jejím zmizení a objevila jsem pár zajímavostí ohledně její kariéry investigativní novinářky,“ řekla Kate. „Napsala článek, ve kterém odhalila tehdejšího místního člena parlamentu Noaha Huntleyho. Bral úplatky při zadávání městských zakázek. Celostátní bulvár článek převzal, kauza vyvolala doplňovací volby a Huntley nakonec o své křeslo přišel.“

„Kdy to bylo?“ zvedl obočí Tristan.

„Šest měsíců předtím, než zmizela, v březnu 2002. Bylo by zajímavé od Bev zjistit, na jakých dalších kauzách tehdy pracovala.“

Venku se rychle oteplilo, takže letos poprvé nemuseli v autě topit. Několik kilometrů jeli podél břehu a Jurské pobřeží bylo úchvatně nádherné. Kate to nikdy nepovažovala za samozřejmost. Ve srovnání se zbytkem Velké Británie tato oblast působila téměř jako Kalifornie. Opustili silnici lemující pobřeží, dalších čtyřicet minut jeli po dálnici, a když odbočili na Salcombe, znovu se vrátili na pobřeží. Silnice se vinula směrem k zálivu a domy vypadaly velkolepě. Na klidném moři, od kterého se jako od tabulového skla odráželo slunce a modrá obloha, pluly rybářské čluny a jachty.

Tristanova navigace ukazovala, že mají odbočit doprava, takže se dostali na úzkou soukromou cestu. Stromy prořídly a po chvíli

dojeli k vysoké bílé zdi s bránou. Tristan otevřel okénko a stiskl tlačítko na konzoli.

„Čím že se to Bill živí?“ zeptal se Tristan.

„To nevím. Předpokládám, že něčím lukrativním,“ usmála se Kate.

„Má rád svoje soukromí. Podívej se na ty ohromné stromy,“ poznamenal Tristan a ukázal na řadu gigantických jedlí za zdí. Konzole zapraskala.

„Zdravím, vidím vás. Pustím vás dovnitř,“ ozval se v interkomu Bevin hlas. Brána se otevřela a nehlučně se odsunula doprava. Kate zvedla pohled a všimla si bezpečnostní kamery, zabudované ve skleněné kopuli na jednom ze sloupů u brány. Jeli po klikaté zpevněné příjezdové cestě, která se vinula zahradou plnou palem, fíkovníků a různých stálezelených stromů. Cestu lemovaly symetricky rozmístěné záhony červených, bílých, žlutých a fialových tulipánů, které se chystaly rozkvést. Projeli podél domu a pak se cesta prudce stočila doleva a objevila se vydlážděná parkovací plocha. Zezadu dům připomínal ohromnou, minimalistickou bílou krabici, přičemž na této straně nebyla žádná okna, pouze malé dubové dveře.

Kate s Tristanem vystoupili z auta a dveře se otevřely. Objevila se Bev Ellisová a velmi vysoký muž. Kate zaznamenala, že je skoro o půl hlavy vyšší než Tristan, který měřil přes metr osmdesát. Bev muži sahala sotva k ramenům. Matka s dcerou si byly velmi podobné. Bev měla stejně jako Joanna štíhlou postavu, výrazný nos, plné rty, vysoké lícní kosti a modré oči. Ale její pokožka byla bledá a plná vrásek a pod očima se jí vytvořily nápadné váčky. Vlasy měla ostříhané nakrátko a obarvené na příliš tmavý odstín. Účes dával

vyniknout jejím nápadným uším. Na sobě měla džíny, umouněnou zelenou flísovou bundu a růžové kroksy. Působila tady absolutně nepatřičně jako vítěz nějaké loterie nebo chudá příbuzná z jiného města. Kate své kritické myšlenky zahнала.

Bill vypadal mladší než Bev. Byl štíhlý a svalnatý a husté šedivé vlasy měl ostříhané nakrátko do rozčuchaného účesu. Oblékl si vybledlé tričko s nápisem Rolling Stones, přes které mu kolem výstřihu visel zlatý řetízek, a seprané džíny roztrhané na kolennou. Byl bosý. Laskavé, zdravě červené tváři vévodily krásné oči zelené barvy.

„Dobrý den,“ začala Bev a nabídla Kate třesoucí se ruku. „To je Bill. Chtěla bych říct, že je to můj přítel, ale takové označení je už za námi, ha ha. Jsme spolu celou věčnost.“

„Rád vás poznávám, Kate, a vás taky, Tristane.“ Bill si s nimi stiskl ruku. Ve srovnání s Bev působil klidně. Nervozita z toho, že by ji mohli soudit, kterou Kate předtím cítila, zmizela.

„Doufám, že jste dům našli snadno?“ Kate se chystala odpovědět, ale Bev pokračovala: „Samozřejmě že ano. Jste přece tady! Pojdte dál.“

Vchodové dveře vedly přímo do obrovské otevřené obytné části. Přední část domu tvořila od podlahy ke stropu skleněná stěna s výhledem na terasu a záliv. Podlahu z bílého mramoru protkával decentní vzor zlatých a černých nitek a v ohromném prostoru bylo jen velmi málo nábytku. Levá část s masivním betonovým krbem sloužila jako obývací pokoj. Na bílém koberci stála dlouhá bílá kožená pohovka, obrácená k ploché televizní obrazovce zavěšené nad krbem.

Vpravo byla umístěna prostorná minimalistická kuchyň, kompletně bílá a bez jediného předmětu na odkládacím povrchu. Kate by zajímalo, jak dlouho tady Bev bydlí. Byla to upovídaná, nervózní osoba, a podle Kateiných zkušeností takoví lidé rádi zaplňují prostor nábytkem a různými cetskami, které odrážejí jejich potřebu zaplnit prázdnotu a ticho.

„Sakra, to je teda výhled!“ prohlásil Tristan, když se přiblížil k oknům. Nabízel se mu širokouhlý panoramatický pohled na zátoku a moře, nerušený žádnými jinými domy. V dálce se v modravém oparu táhly zvlněné skály Jurského pobřeží. „Omlouvám se za nevhodný výraz!“

„To je v pořádku, zlato. Myslím, že když jsem to viděla poprvé, řekla jsem něco jako *kurva a do prdele!*“ poznamenala Bev, načež se rozhostilo rozpačité ticho a Bev zrudla. „Posaďte se. Udělám čaj a kávu,“ zamumlala a ukázala na pohovku.

Kate s Tristanem se posadili a sledovali, jak Bill a Bev vše připravují. Bev činilo potíže otevřít bílá dvířka skříněk, která byla v jedné rovině a bez úchytek, a dvakrát si spletla dvířka do lednice.

„Jak dlouho tady bydlí?“ šeptal Tristan. Kate zavrtěla hlavou a spěšně začala z kabelky vytahovat notes a tužku.

O několik minut později Bill a Bev přinesli velký french press s kávou a třípatrový etažér s koláčky a sušenkami. Bill se posadil na zem a zády se opřel o kamenný krb. Bev si zvolila místo na okraji křesla vedle Billa.

„Nebude vám vadit, když si budeme dělat poznámky?“ Kate ukázala na notes. „Jen aby nám nic neuniklo.“

„Jen do toho,“ vyběhl jí Bill. Bev stlačila píst french pressu a nalila kávu. Místnost se náhle utápěla v tichu. Bev se tak silně třásla ruce, že jí Bill musel zastoupit a podat Kate a Tristanovi jejich šálky.

„Všechno je v pořádku,“ Bill se naklonil k Bev a přejel jí po noze. Sevřela mu ruku. Její dlaň vypadala v porovnání s jeho drobná, jako by patřila ptáčeti.

„Omlouvám se. Děsí mě, že o tom musím mluvit.“ Stáhla ruku a otřela si ji o kalhoty. „Nevím, kde začít.“

„Povíte nám o Joanně?“ vyzvala ji Kate. „Jaká byla?“

„Vždycky jsem jí říkala Jo,“ začala Bev překvapeně, že jí Kate kladla tak jednoduchou otázku. „Byla úžasné miminko. Měla jsem bezproblémové těhotenství. Rychlý porod a Jo byla moc hodná a tichá. Její táta byl trochu starší chlápek, se kterým jsem tenkrát tak trochu chodila. Bylo mu šestadvacet a mně sedmnáct. Umřel, když byly Jo dva roky. Dostal infarkt, což bylo u tak mladého chlapa neobvyklé. Měl vrozenou srdeční vadu, o které nevěděl. Nevzali jsme se a nikdy nebyl tak úplně v obraze, takže jsem Jo vychovávala sama. Byly jsme si hodně blízké. Spíš jako kamarádky, opravdu, hlavně když byla starší.“

„Jaké jste měla zaměstnání?“ zeptala se Kate.

„Pracovala jsem jako uklízečka ve firmě Reed, která pronajímala kanceláře. Měli dva velké prostory v Exeteru a Exmouthu... Spoustu let jsem žila v městském bytě na sídlišti Moor Side. Pak jsem si pronajala byt trochu blíž k centru. Sem do domu jsem se přistěhovala teprve před dvěma měsíci. Majitel mého bytu mi totiž oznámil, že ho prodává. Tohle všechno patří Billovi.“

Bill zvedl pohled a usmál se na ni. „Děvče, teď je to tvůj domov stejně jako můj.“

Bev přikývla, z rukávu vytáhla roztřepený kapesník a utřela si oči.

„Jak dlouho jste vy dva spolu?“ zajímalo Tristana.

„Bože, s různými přestávkami snad třicet let? Nikdy jsme se ne-
vzali. Oba jsme měli rádi svůj vlastní prostor,“ odpověděla Bev a Bill
přikývl. Bev znovu zrudla a Kate napadlo, jak prázdně její vysvětlení
zní. Jako nacvičená fráze.

„Chtěla se Jo vždycky stát novinářkou?“ pokračovala Kate.

„Ano. Když bylo Joanně jedenáct, prodával se takový ten dětský
psací stroj. Petite 990. Fungoval jako opravdový. Pamatujete si tu
reklamu? Hrála v ní holčička oblečená jako Dolly Partonová, psala
na něm a k tomu hrála písnička *9 to 5*.“

„Ano, tu reklamu si vybavuju,“ přitakala Kate. „Kdy to bylo?“

„V roce 1985.“

Kate rychle počítala. Jestliže Joanně bylo jedenáct, narodila se
v roce 1974. Což znamená, že když v roce 2002 zmizela, bylo jí
osmadvacet.

„V roce 1985 ještě zbývaly čtyři roky, než jsem se narodil,“ po-
znamenal Tristan, když zvedl ruku. Všichni se zasmáli a napětí
v místnosti mírně polevilo.

„Jakmile Jo reklamu viděla, chtěla ten psací stroj k Vánocům,
jenže tenkrát byl drahý jako pes – stál třicet liber! Zeptala jsem se
jí: *Co s tím strojem budeš dělat? Hned druhý den skončí v krabici,
na kterou se bude jen prášit.* A Jo na to řekla: *Můžu být reportérka.*
Těch třicet babek jsem dala nějak dohromady, různě jsem si půjčila,
hlavně od Billa...”

Bill se při té vzpomínce zasmál a přikývl.

„Takže jsem ho Jo k Vánocům koupila. A ona dodržela svoje slovo. Každý týden sepsala informační zpravodaj, jen hlouposti o tom, co jsme prožily, co se stalo ve škole. Nikdy nepřestala psát a ptát se... Byla chytrá. Po základce udělala přijímačky na gymnázium. Jo pak žurnalistiku vystudovala na univerzitě v Exeteru a pracovala jako reportérka pro *West Country News*. Tenkrát se prodávalo půl milionu výtisků denně... Ucházela se o práci v jedněch celostátních novinách, a dokonce šla na pohovor...“ Bev se na okamžik odmlčela. „A pak zmizela.“

„Změnilo se její chování v období pár měsíců nebo týdnů předtím, než se začala pohřešovat? Trpěla depresemi nebo se něčeho obávala?“

„Ne. Byla šťastnější, než jsem ji kdy dřív viděla.“

„A vídala jste ji často?“

„Několikrát týdně. Taky jsme si telefonovaly, za den většinou víc než jednou. Právě si se svým manželem, Fredem, koupili dům v Upton Pyne, což je vesnička kousek od Exeteru.“

„Co jste si o Fredovi myslela?“

„Fred byl – je – milý chlap. Ten nic neudělal,“ odpověděla Bev bez zaváhání. „Celý den byl doma. To potvrdili svědci. Natíral dům, stál na žebříku... Spousta lidí z vesnice ho viděla a dosvědčila mu alibi.“

„Stalo se před jejím zmizením něco neobvyklého?“ zeptala se Kate.

„Ne.“

„Na čem pracovala? Četla jsem, že byla investigativní novinářka.“

„Dělala na spoustě článků,“ odpověděla Bev a podívala se na Billa.

„Ale žádný by nevedl k tomu, aby ji někdo zabil nebo unesl,“ doplnil Bill.

„V sobotu 7. září šla do práce a z redakce odešla v půl šesté. K autu to měla pěšky jen kousek, ale někde cestou zmizela. S Bilem jsme ten den byli pryč, v Killerton House, což je asi hodina cesty. Vrátili jsme se odpoledne. Bill se stavil v kancelářské budově, kterou jeho firma v Exeteru přestavovala, já jsem se vrátila domů. Kolem sedmé mi zavolal Fred, že Jo ještě nedorazila domů. Telefonovali jsme různým lidem, ale nikdo nevěděl, kde by mohla být. Nakonec ke mně Fred přijel a společně jsme ji začali hledat. Policie by ji prvních čtyřiaadvacet hodin nepovažovala za pohřešovanou, takže jsme objeli místní nemocnice a zkontrolovali jsme parkoviště u její kanceláře. A její auto tam pořád stálo. Pod ním jsme našli její mobil, vypnutý. Nebyly na něm žádné otisky prstů. Ani její, a proto se policie domnívala, že ten, kdo ji odvezl, mobil vypnul a utřel ho.“

„Mluvíte o parkovišti Deansgate, které za několik měsíců poté v roce 2003 zbourali?“ upřesnil Tristan.

„Ano. Teď jsou tam byty,“ přitakala Bev.

„Joanna, Jo, byla investigativní novinářka, která se podílela na odhalení podvodů místního člena parlamentu Noaha Huntleyho. To se stalo v březnu 2002, šest měsíců předtím, než se začala pohřešovat?“ ujistila se Kate.

„Ano. Její článek převzaly některé celostátní noviny. Celé to vedlo k doplňovacím volbám a Noah Huntley přišel o své křeslo. Ale to se stalo v květnu, čtyři měsíce před Joanniným zmizením.“

„A když přišel o křeslo, uchýtil se v soukromém sektoru, kde mu to vynášelo mnohem víc, než kdy vydělal jako člen parlamentu,“ dodal Bill a znechuceně zakroutil hlavou.

„Pracovala Joanna na nějaké jiné reportáži, kvůli které by se mohla ocitnout v nebezpečí?“ zeptala se Kate.

„Ne, to si nemyslíme,“ odpověděla Bev s pohledem obráceným k Billovi. Ten zavrtěl hlavou a Bev pokračovala: „Jo o článcích, na kterých pracovala, moc nemluvila, ale její šéf, její editor, nevěděl o ničem, co by mohlo vyvolávat nějaké obavy... Policie s tím Noahem Huntleym mluvila. Myslím, že byli dost zoufalí, protože nenašli jiného podezřelého. Ale neměl žádný motiv k tomu, aby Jo něco po vydání jejího článku udělal. A měl alibi.“

„Našlo se hodně svědků, kteří Jo viděli předtím, než zmizela?“ chtěla vědět Kate.

„Pár lidí se přihlásilo s tím, že ji viděli vycházet z redakce. Jedna stará paní si vybavila, že procházela kolem autobusové zastávky směrem k Deansgate. Policie zajistila záznamy z průmyslové kamery na hlavní třídě, kterou minula ten večer za dvacet minut šest, ale kamera byla namířená opačným směrem, než bylo parkoviště. Nikdo neví, co se stalo potom. Jako kdyby se vypařila.“

Rozhostilo se dlouhé ticho a Kate vůbec poprvé zaznamenala někde v pozadí tikot hodin. Bill odložil svůj hrnek na stůl.

„Víte, Bev pro mě znamená všechno,“ začal. „Vidím, jak dlouho už trpí. Nemůžu udělat nic, čím bych Jo nahradil, ale jestli ji někdo zavraždil, chci ji pomoci najít, aby jí Bev mohla dopřát klid...“ Bev sklopila pohled ke kapesníku, který žmoulala v klíně, a slzy jí stékaly po zvarhánkovatělých tvářích. „Jestli vás najmu, vím, že vaše vyšetřování nebude trvat pár hodin. Jsem připravený váš čas zaplatit, ale nehodlám podepsat bílě šek. Rozumíme si?“